

ALLAH İÇİN SEVMEK ve BİRARAYA GELMEK

Mahmud Ustaosmanoğlu Külliyesi'nin açılışı

Rotamız kara kıta Afrika demiştik ya, gerçekten de öyle oldu. **Etiyopya**'dan sonra yine bir Afrika ülkesi olan **Gine**'ye yolculuğumuz oldu elhamdulillah... Etiyopya Afrika'nın doğusunda Kızıldeniz tarafındaydı, Gine ise Afrika'nın batısında Atlas Okyanusun kıyısındadır.

Takriben 170 kişilik bir kabileyle gittik Gine'ye... Başta Efendi Hazretlerimizin oğlu **Ahmet hocamız** olmak üzere, İsmailağa Camiamızın çok kıymetli hocalarının ve önemli isimlerin olduğu bir kabileyle yola çıktık. Ve **Gine**'nin başkenti **Konakri**'de **Mahmud Ustaosmanoğlu Külliyesi'nin** I. Etap açılışını gerçekleştirdik.

Yani bu yolculuğumuz turistik bir seyahat değil, bir tebliğ ve davet hareketiydi. **İDDEF**'in Gine'de inşa ettiği külliye'yi ve külliye içindeki **II Abdülhamid Han Camii**'ni ibadete açmak üzere, Allah için yapılan bir yolculuktu...

İnşâ edilen külliye, gerçekten de çok şümüllü ve her türlü ihtiyaca cevap verebilecek bir proje olmuş.

Külliye içinde; açılışını yaptığımız II. Abdülhamid Han Camii bulunuyor. Camii'nin hemen yanında ise bir kız ve erkek medresesi yapılmış, tabii lojmanını da unutmamışlar. Ayrıca Aşevi, İhtisas merkezi ve Sağlık Ocağı da yapılacak. Yani Mahmud Ustaosmanoğlu Külliyesi'nin II. Etabı da tamamlanınca, o zaman tam teşekküllü bir külliye haline gelecek. Böylece oradaki halkın hem gönlüne, hem de midesine hitap edecek; hem ruhlarını, hem de bedenlerini tedavi edecek inşaAllah...

Gine gerçekten çok fakir bir ülke... Evler baraka, yollar berbat, yol kenarları ise çöpten geçilmiyor. Elektrik pek yok, imkânlar kısıtlı, ülkenin milli geliri ise yıllık 500 Dolar civarında. Gerçekten fakirlik ve yokluk ülkesi... İşte böyle bir memlekette **İDDEF** şehrin ortasındaki büyükçe bir meydana, muhteşem bir külliye inşa etmiş.

Dünyanın bir ucunda böyle bir eser meydana getirmek hiç de kolay değil. Şöyle bir düşündüğümüz zaman işin parasal yönü bir yana; öncelikle lisan sorunu var, ayrıca oradaki bürokrasiyi aşmak, geniş bir yer tahsis ettirmek, bu projeyi resmi makamlara onaylatmak zaten başlı başına bir iş... İnşaata başlandıktan sonra ise inşaat malzemesi tedarik etmek, bu malzemeyi oraya götürmek, binaları inşâ etmek ve bunun için de uçakla dokuz saat süren bu uzun yolculuğa katlanarak defalarca oraya gidip gelmek...

Bütün bunlar kolay işler değil. Gerçekten de **İDDEF** gönüllüsü kardeşlerimiz zoru başarmışlar. Evlerinden barklarından ayrılıp belki senenin yarısından fazla bir zaman, Allah için o gurbet diyarında kalmışlar. Rabbim yardımcıları olsun, maddi manevi destekçilerini arttırsın ve daha büyük projelere imza atmak nasip eylesin. Amin!..



Allah için biraraya gelmek

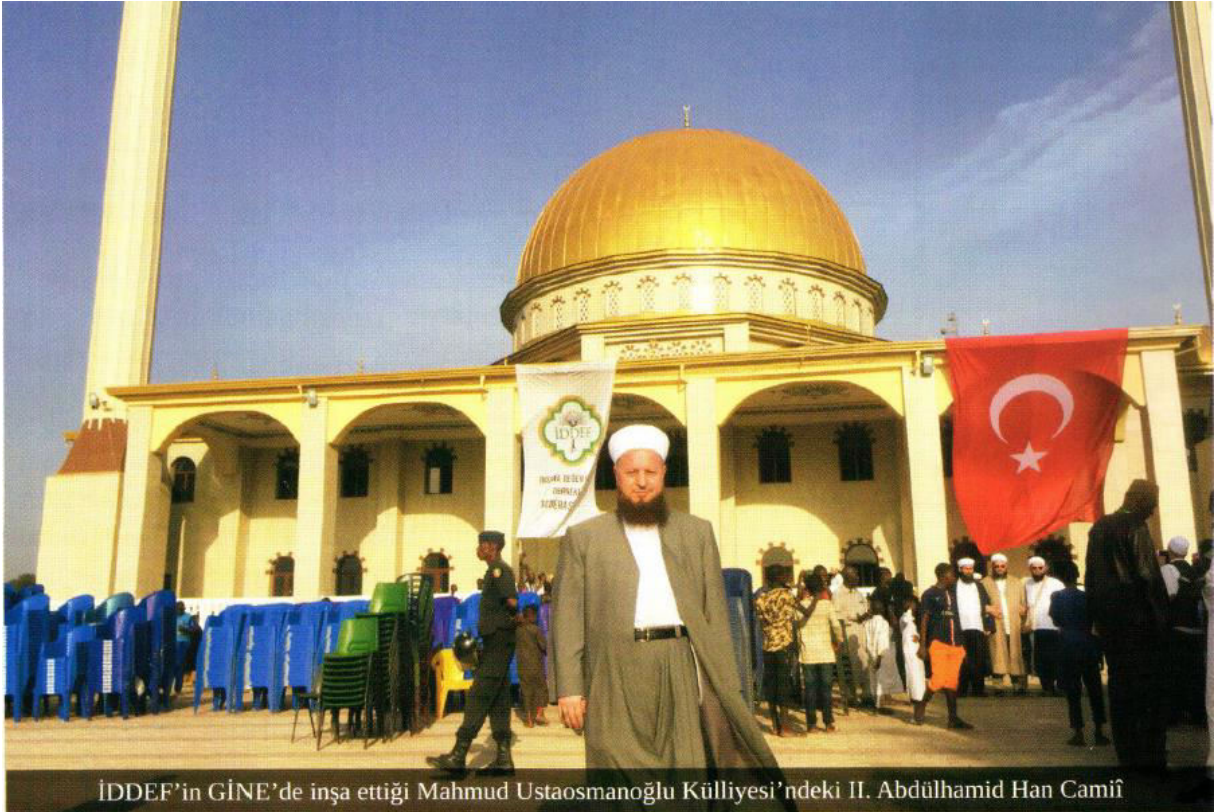
Gine’de inşâ edilen külliye açılışı için gelen binlerce insan, 33 Afrika ülkesinden programa iştirak eden birçok hocaefendi ve pek çok kıymetli isim bu vesileyle orada toplandı.

Beytullah’ın Gine şubesi olan **II. Abdülhamid Han Camii**’ni ibadete açmak için, yani Allah için bir araya geldi elhamdülillah.

Dolayısıyla sırf Allah için yapılan yolculuklar, ziyaretler ve kurulan meclisler Allah’ın sevgisini kazanmaya vesiledir. Nitekim ashabın sohbetleriyle yetişmiş ve çok sayıda hadis rivayet etmiş olan **Ebû İdris el-Havlânî, Muaz b.Cebel (Radıyalahü anh)**’dan **şu hadisi rivayet** etmiştir:

“Resülüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki; Allah tebareke ve teala şöyle hükmetti ‘Benim rızam için birbirini sevenlere, Benim için biraraya gelip meclis kuranlara, Benim için birbirini ziyaret edenlere ve Benim rızam için birbirlerine harcayanlara muhabbetim vacip olmuştur.’ (Muvatta, Si’r 16, (2, 953, 954).

İşte bu hadis-i kutsi; Allah için bir araya gelen, toplanıp meclis kuranlar için büyük bir müjdedir ve Allah’ın o kimseleri sevdiğine dair Nebevî bir delildir. Rabbim bizleri de bu hadisi şerifin müjdesine muhatap eylesin. Sevgisine mazhar eylesin. Rızasını celbedecek ameller yapmaya cümlemizi muvaffak eylesin. Amin!...



Yine bu konuyla alakalı olarak, bir gün Hz. Muaviye (Radıyallahü anh) mescide geldiğinde halka halinde oturan bir topluluğa rastladı ve onlara:

- Burada niçin toplandınız? diye sordu. Onlar da:
- Allah'ı anıp zikretmek maksadıyla bir araya geldik, dediler. O tekrar:
- Gerçekten burada sadece Allah için mi toplandınız? Diye tekrar sordu, oradakiler:
- Vallahi, başka bir niyetimiz yok. Sırf bu maksatla toplandık, diye cevap verdiler. Bunun üzerine Hz. Muaviye dedi ki:

“Ben sizin sözünüze inanmadığım için yemin teklif etmiş değilim. Resûlullah'a benim kadar yakın olup da benden daha az hadis rivayet eden yoktur. Bir gün Resûlullah, bir ilim halkasında oturan sahabîlerinin yanına gelmişti ve onlara; “niçin böyle toplandıklarımı” sormuştu. Onlar da; “Bize İslâmiyet'i nasip ederek büyük bir lütufta bulunması sebebiyle Allah'ı zikretmek, Ona hamd-ü sena da bulunmak için toplandık” demişlerdi. Resûlullah tekrar; “Allah için söyleyin, gerçekten bunun için mi toplandınız?” diye sorduğunda ashab-ı kiram da; “Vallahi, bunun dışında bir maksat için bir araya gelmedik” demişlerdi.

Bunun üzerine Resûlullah şöyle buyurdu:

Ben size güvenmediğim için yemin teklif etmiş değilim. Cebrail (Aleyhisselam) gelip Cenâb-ı Hakkın meleklere karşı sizinle iftihar ettiğini bildirdi de, sebebini öğrenmek istedim.” (Müslim, Zikir: 40; İbni Mace, Mukaddime: 17; Tirmizî, İlim: 2)

Ne büyük bir devlet ve ne eşsiz bir nimet ki; Allah için, O'nu anmak için bir araya gelip toplanan kimselerle, Mevla Teala meleklerine karşı övünüyor ve o kimselerden razı oluyor.

(Hz. Muâviye, Efendimizden duyduğu hadis-i şerifi O'nun üslûbuyla ifade etmiştir. Ashâb-ı kiram da bazı hadisleri, aynen Efendimiz'in üslûbuyla rivayet etmişler, daha sonra tâbi'în ve sonraki nesiller de o hadisleri rivayet ederken hep aynı üslûbu kullanmışlardır. Böylece “müsel” dediğimiz hadis türü meydana gelmiştir.

Ayrıca Hz. Muâviye; “Resûlullah'a benim kadar yakın olup da benden daha az hadis rivayet eden yoktur” sözüyle, kız kardeşi Ümmü Habîbe (Radıyallahü anha)'nın Peygamber Efendimiz'in hanımı olması münasebetiyle Efendimize olan yakınlığını ifade etmektedir.

Kayın biraderi olması hasebiyle, Efendimizin yanına rahatça girebildiği için Kendisinden çok hadis duyduğunu, fakat rivayet konusunda titiz davrandığından dolayı çok azını rivayet ettiğini; işte bu sebeple şimdi nakledeceği hadis-i şerife kulak verip iyi dinlemelerini söylemek istemiştir.)



Allah için sevmek

Az önce zikrettiğimiz hadis-i kudsî'nin ilk maddesinde; **“Benim rızam için birbirini sevenlere muhabbetim vacip olmuştur.”** Buyrulurak, Allah için sevmenin ehemmiyeti açıkça ifade edilmiştir.

Allah için sevmek, aslında Allah'ı sevmektir. Dolayısıyla sen O'nu nasıl seversen, Şüphe yok ki Allah da seni öyle sever.

Peki, Allah için sevmek ne demektir?..

İnsan birçok şeyi tabiatı gereği sevebilir. Bir kimseyi akrabası olduğu için, aralarında iş ortaklığı veya menfaat bağı bulunduğu için, kaşı-gözü veya endamı güzel olduğu için sevebilir. Ancak birini Allah için sevmek; dünyevi bir beklentisi olmadan, bir menfaat ve çıkar endişesi taşımadan o insanı dindar, takva ve güzel ahlaklı olduğu için ibadet duygusuyla sevmektir. İslam davasına hizmet ettiği için ona muhabbet etmektir.

Böyle bir sevginin karşılığı ise Allah tarafından sevmektir...

Allah bir kulunu severse, onu herkese sevdirebilir. Nitekim Ebu Hüreyre (*Radyallahü anh*)'dan rivayet edildiği üzere Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Allah bir kulunu sevdiği zaman, Cebrail'e:

- **Ben filan kimseyi sevdim** (ondan razı oldum), **onu sen de sev!** buyurur. Onu Cebrail de sever. Sonra O da gök halkına seslenerek:
- **Allah filan kimseyi sevdi siz de sevin!** der. Onu gök halkı da sever. Sonra onun sevgisi yeryüzünde, halk arasında da yayılır.”

Mevla Teala bir ayeti kerimede şöyle buyurmuştur:

“İman edip sâlih amel işleyenler için Rahman, (gönüllere) bir sevgi koyacaktır”
(*Meryem: 96*)

Birbirinizi sevmedikçe...

Allah için birbirini sevmenin âhirette kişiye kazandıracığı itibar ve şeref çok büyüktür. Sevgisine dünyevî ya da nefsanî herhangi bir duygu karıştırmayan ve dostluklarını buna göre tanzim eden kimselere, kıyamet günü Allah-u Teala bizzat hitab edecek ve herkesin binbir meşakkat içinde, endişeyle akıbetini beklediği o mahşer gününde, onları özel olarak ağır layıp Arş'ının gölgesinde gölgelendirecektir. Nitekim Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur:





IDDEF'in GİNE'de inşa ettiği Mahmud Ustaosmanoğlu Külliyesi'ndeki II. Abdülhamid Han Camii

“Allah-u Teâlâ kıyâmet günü şöyle buyuracak: ‘Benim Celâlim için birbirini sevenler nerede?.. Gölgeinden başka gölgenin bulunmadığı bugün onları Arş’ımın gölgesinde gölgelendireyim” (Müslim, Birr 37. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 53)

Bir başka hadis-i şerifte ise Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hiçbir gölgenin olmadığı kıyamet gününde “Arş’ın altında gölgelenecek olan yedi grup insan”ı sayarken, bu grubu da zikretmiş ve:

“Birbirlerini Allah için seven, içtimaları (bir araya gelip toplanmaları) ve dağılmaları Allah için olan iki insan.” Buyurmuştur.

Hadis-i şeriflerde de ifade edildiği üzere, “Allah için sevenler” daha mahşer gününden itibaren ilahi bir himaye altına alınacak ve onlara izzet-i ikramlar başlayacaktır... Fakat hadis-i şerifteki ifadeye dikkat edecek olursak Mevla Teala; “Nerde hac yapanlar, nerede namaz kılanlar, zikir yapanlar?” buyurmuyor da, **“Benim için birbirini sevenler nerede?”** diye nida ediyor. İbadet eden kullarını değil, birbirini Allah için seven ve muhabbet eden kullarını soruyor...

Çünkü, kişi belki haccını yapar ama herkesle kavga eder. Ona buna bağırır, huysuzluk eder. Veya camiye cemaate gider ama omuz omuza namaz kıldığı müslümanla problem yaşar. Belki saflar sık olsun diye araya biri girse, “camide kocaman yer var, araya girip niye bizi sıkıştırıyorsun?” diye kızar ve bulunduğu saftan geri çekilir. Yani diğer mümin kardeşleriyle arasında bir sevgi, muhabbet ve gönül bağı yoktur.



Dolayısıyla müminler arasında halisane bir muhabbet olmadıkça, kalpler arasında sevgi köprüleri kurulmadıkça kâmil manada iman etmiş olunmaz, hal böyle olunca yapılan ibadetin de pek bir faydası olmaz. Nitekim Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*):

“Canım kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe de gerçek manada iman etmiş olmazsınız...” buyurmuştur.

Bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki; Cennete gitmenin yolu, müminlerin birbirini sevmesinden geçiyor. İlahi fermanla kardeş olan müminler birbirinin rengine, ırkına veya etnik kökenine bakmaksızın birbirini sevmelidir.

Hem Allah için sevmek, imana lezzet ve zevk de katar. Böylece mümin bu sevgi vesilesiyle imanın tadını alır. Zira Efendimiz şöyle buyuruyor:

“Üç haslet vardır ki, bunlar kimde bulunursa o kişi, imanın lezzetini tadar; Allah ve Resûlünü herkesten fazla sevmek. Sevdiğini Allah için sevmek. (Allah kendisini küfürden kurtardıktan sonra) tekrar küfre dönmeyi, ateşe atılmak gibi çirkin ve tehlikeli görmek.” (*Buhârî, İmân 9,14, İkrâh 1, Edeb 42; Müslim, İmân 67. Ayrıca bk. Tirmizî, İmân 10*)

Allah için olan sevgi ahrette menfaat verecek

Allah için olan sevgiden başka bütün sevgiler biter. Şayet o sevgi, dostluk ve para içinse, para bitince sevgi de biter. Makam ve mevki içinse, o mevki elden gidince veya o makamdan ayrılınca o sevgi ve dostluk da sona erer. Ama Allah için olan sevgiler bitmez ahirette de devam eder ve sahibine menfaat verir. Nitekim İmam-ı Gazali şöyle bir olay nakletmiştir:

“Kıyamet günü biri getirilir. Mizanda günah ve sevapları tartılır ve onun günah kefesini ağır gelir. Allah-u Teala Kendisinden bir rahmet olmak üzere o kimseye:

- İnsanlar arasına git, sana sevap verecek bir kimse ara. Ben de seni o sevapla cennete koyayım, buyurur.

Bunun üzerine o kimse önce annesine gider ve ondan sevap ister. Annesi der ki:

- Heyhât! Oğlum bu gün ben kendimi kurtaracağıma emin değilim. Hal böyleyken ben sana nasıl sevap bağışlarım?

O kişi annesinden istediği sevabı alamayınca, bu sefer babasına gider. Ona yalvarır yakarır, fakat ondan da olumlu cevap alamaz. Babası der ki:

- Bu gün benden sevap isteme de ne istersen iste!..



Sonra diğer yakınlarına gider, onları tek tek dolaşır, fakat onlardan da bir yardım bulamaz. Çünkü herkes kendi canının derdindedir... Orası can pazarı,

Orada önce can, sonra can, sonra yine can!.. Orada canan yok... Zira herkes terazinin hafif gelmesinden korkuyor. Nitekim Kur'an-ı kerimde şöyle buyrulmuştur:

“Kimin de tartıları hafif gelirse, işte onlar nefislerini hüsrana uğratanların ta kendileridir. Onlar cehennemde ebedî kalacaklardır.” (Müminûn: 103)

Ve o kişi, tanıdıklarından hiçbir yardım göremeyince ümitsizce geri döner, yolda dünyada Allah için sevdiği birini görür ve onunla konuşur:

- Bana az bir sevap lazım ama kime gittiysem yardım etmediler. Vallahi yanında dağlar gibi sevapları olan bir kavme uğradım da, cimrilik edip bana vermediler.

Bunun üzerine, dünyada Allah için sevip dost olduğu o kimse der ki:

- Madem az bir sevap seni kurtaracak, öyleyse ikimiz birden cehenneme gitmeyelim bari sen cennete git, deyip istediği sevabı ona verir.

O kimse bu sevabı alır ve sevinçle cennetin yolunu tutar. Bunun üzerine Mevla Teala o kuluna şöyle buyurur:

- Madem o kulum, kendisine en lazım olduğu günde sevabını verdi. Benim merhamet ve cömertliğim onun iyiliğinden daha geniştir. Ben de onu affettim. Şimdi git kardeşinin elinden tut ve beraber cennete girin!..”

Kıyametin o dehşetli gününden kurtulup Rızâ-ı İlâhi'ye kavuşmak isteyenler sevdiklerini Allah için sevmelidir. Çünkü kişi, annesinden babasından alamadığı sevabı, dünyada Allah için sevdiği kimseden alacak. Mahşer gününün en zor anlarında Allah için sevenler birbirine yardım edebilecek...

Öyleyse kişi; anne-babasını, eşini, çocuklarını ve yakınlarını da Allah için sevmeye çalışmalıdır. Böylece bu sevgi ahirette kurtuluşuna, dünyada ise mutluluğuna vesile olacaktır. Tabi sadece “sevgi” değil, Allah için olan her şey hem dünya, hem de ahiret saadetimiz için bir vesiledir.

Fi emanillah

